

kelig Erstatning for de Brænderiers Vedkommende, der have de bedste Apparater og udbringe Mest af Raastoffet. Disse Brænderier maa, hvad ogsaa Regjeringen erkjender, selvfølgelig have lettest ved at udføre og ere mest beregnede paa Udførsel, og Regjeringen har foreslaaet, at Afgiftsodtgjørelsen skal ned sættes fra 10 Ore til 8 Ore pr. Pot Brændevin af 8 Graders Styrke. Jeg bruger denne Angivelse, fordi den er den sædvanlige. Regjeringens Lovforslag gaar formelt ud paa en Nedsættelse fra 5 til 4 Ore pr. Pot af 4 Graders Styrke, men med Tillæg af $\frac{1}{4}$ Ore pr. Pot for hver $\frac{1}{4}$ Grads højere Styrke. Jeg skal bruge den sædvanlige Betegnelse, da det er den lettest forståelige. Nedsættes Godtgjørelsen paa den foreslaaede Maade, ville Brænderier, som tilvirke 25 Potter Brændevin af 8 Graders Styrke af hver Lønne Karrum, komme til at faae en Godtgjørelse i Tilfælde af Udførsel, som svarer til den Afgift, som de have erlagt af deres Brændevin. Men de Brænderier, som indvinde Mere end 25 Potter af hver Lønne Karrum, faae en højere Afgiftsgodtgjørelse end den Afgift, som de have erlagt, og for deres Vedkommende vedbliver selvfølgelig Staten at lide Tab. Det største Kvantum er det, som indvindes i Brænderier, som tilvirke et Udbytte af over 25 Potter pr. Lønne Karrum. Det samlede Kvantum, som indvindes i Brænderierne, Gjerbrænderierne undtagne, er ca. 32,515,000 Potter à 8 Grader, og i de Brænderier, som tilvirke et Udbytte af over 25 Potter pr. Lønne Karrum, er Udbyttet ca. 16,925,000 Potter. Det er altsaa 52 pCt. af det samlede Beløb. Det er fra disse Brænderier, at omkrent hele Udførselen kommer, og Regjeringen erkjender ogsaa selv, at fra ialtsald de mindre Brænderier finder der ikke nogen Udførsel Sted. Som Følge deraf vil den Afgiftsgodtgjørelse, som fastsættes, endnu indeholde et Beløb, som overskriger det, der er erlagt i Afgift, og vil saaledes endnu medføre Tab for Statskassen. Det er der ingen som helst Grund til. Skulde Afgiftsgodtgjørelsen sættes paa en rimelig Maade saaledes efter de Forhold, som ere oplyste i den omhandlede Overagt, maatte den sættes til 7 eller høist $7\frac{1}{2}$ Ore pr. Pot à 8 Graders Styrke. Saaledes som Forholdet er oplyst at være, er det ganske vist en Nødvendighed, at vi i dette Dieblit gaa til en Lov af det Indhold, som Regjeringen her har foreslaaet. Vi kunne ikke lade det blive staaende saaledes, at Brændevinsbrænderne tjene et Par hundrede Tusinde Kroner paa Statskassens Beføstning hvert Aar eller faae i Afgiftsgodtgjørelse et Par hundrede Tusind Kroner mere om Aaret, end de spare i Skat til Statskassen. Det kan man ikke lade blive staaende, og forsaavidt er en Lov af denne Bestaaenhed en Nødvendighed i Diebliffet. Men jeg vilde anse det for urigtigt, om man vilde gaa saavidt, som Regjeringen her foreslaar, og give denne Lov

en saadan blivende Karakter. Den høitærede Finantsminister er maasse mest tilbøielig til, naar han nu har indbraagt denne Lov, at mene, at saa have vi faaet dette Forhold, og hele Brændevins-Sagen ordnet for lang Tid, saa kunne vi godt blive staaende derved med alle de Ulemper, som igrønt klæbe ved Brændevinsbestatningen og behøve ikke at foretage videre ad Lovgivningsveien i saa Henseende. Ialtsald tror jeg ikke, at Rigsdagen bør udsætte sig for, at Finantsministeren kan komme til at stille sig saaledes. Jeg vil derfor anse det for riigtigt, naar man nu giver en Lov, der jo, som sagt, er nødvendig, da at begrænse denne Lovs Gyldighed til eet Aar, og med det Samme indføre en Bestemmelse om, at Regjeringen har i næste Samling at fremsætte for Rigsdagen en Lov om Udbyttebestatningen af Brændevin, thi det er den eneste Maade, hvorpaa dette Forhold kan blive ordnet paa en virkelig tilfredsstillende Maade. Der findes i denne Lovs § 3 en lille Bestemmelse, som bliver nærmere fortolket i Anmærkningerne. Det hedder nemlig i Anmærkningerne, at i § 3 i nærværende Lovforslag er optaget en Bestemmelse om, at den i Henshold til Lov af 5te August 1864 tilstaaede Krigsstatgodtgjørelse er ophævet", og der tilføies: "Den Afstillelse, der hidindtil er gjort imellem den almindelige Godtgjørelse og Krigsstatgodtgjørelsen er i dette Forhold uden Betydning, medens derimod dens Bibeholdelse vil, henført til de Tal, hvormed der vil være at regne, medføre praktiske Banfæligheder". Hvorvidt den vil medføre praktiske Banfæligheder, henført til de Tal, med hvilke der er regnet, beror selvfølgelig paa, hvilke Tal, man vælger. Vælger man f. Ex. $7\frac{1}{2}$ Ore istedetfor 8 Ore, saa medfører det ingen praktiske Banfæligheder, og vælger man 7,2 Ore, medfører det heller ingen praktiske Banfæligheder, under alle Omstændigheder medfører det ikke større praktiske Banfæligheder, end det nu medfører, thi nu har man ti Ore; men skal man dele det i en Trediedel og to Trediedele, saa kommer man jo til to endeløse Brøker. Hvad jeg imidlertid vil henlede Opmærksomheden paa ved de Ytringer, jeg oplæste, er den Tilbøielighed, der skinner igjennem til at ville udslette Forstjellen imellem Krigsskatten og den øvrige Lødbestaaen. Det er hidtil blevet opretholdt saavel paa Finantsloven som paa anden Maade ved enhver Leilighed, ialtsald formelt, at Krigsskatten er en ganske særlig Afgift, og fra dette Things Side er der bestandig blevet gjort gjældende, at det Beløb, Krigsskatten omfatter, bør ikke betragtes som en blivende Afgift paa samme Maade som den øvrige Lødbestaaen, men bør bortfalde ved første givne Leilighed, ialtsald, at Løden bør nedsættes med det Beløb, som Krigsskatten andrager. Den høitærede Finantsminister har som bekendt en anden Mening i den Henseende, og det er den Mening, som den meget ærede Minister her-